

Arbejde i Gang for daglig Forbindelse mellem Nykøbing og Byerne omkring ved Isefjordens Kyster.

Og for at vende tilbage til de sindssyge og deres paarørende vil jeg dog mene, at har det endog kostet den besøgende nogle Øre mere og maaske ogsaa lidt mere Tid, vil han fuldt ud faa Erstatning for disse Tab ved at træffe den syge i saa naturskønne Omgivelser, som denne Plads frembyder. Og jeg tillader mig ogsaa at mene, at skulde det i enkelte Tilfælde være nogle Minutter, ja, endogsaa nogle Timer længere at transportere en Patient til Anstalten, saa vil denne Ulempe for Patientens Vedkommende mangfoldige Gange opvejes af de ideelle Forhold, som den sindssyge her vil komme til at leve under. Og maa jeg føje til, hvad jeg glemte før, forinden jeg forlader Forbindelsesforholdene, at i det Tilbud fra Odsherredsbanens Direktion, som jeg omtalte for nylig, tilbyder Direktionen ogsaa at sætte et ekstra Søndagstog i Gang, saa at Opholdet i Nykøbing om Søndagen kan blive 6½ Time. Et saadant Tog vilde navnlig faa Betydning for de daarligst stillede i Samfundet, som maa benytte Søndagen. Og maa jeg yderligere tilføje, at Direktionen selvfølgelig er villig til at foretage alle rimelige Forandringer i Toggangen.

Endelig maa jeg endnu nævne, at den afsides Beliggenhed dog i een Henseende maa være en Fordel og endog en ret betydelig Fordel, nemlig naar det sker, at en Patient ser Lejlighed til at forsvinde fra Anstalten. Det kan ikke altid undgaa, det kende vi fra de andre Anstalter, saa er der ikke nær den Mulighed for Patienten til at komme længere bort, naar Anstalten ligger noget afsides og paa en Egn, hvor en fremmed vækker langt mere Opsigt, end naar Anstalten ligger ved en alfar Færdselsvej.

Naar jeg nu har fremsat disse Bemærkninger og maaske lagt lidt rigelig Beslag paa det høje Tings Tid, har jeg ikke gjort det, fordi den Plads, jeg her har fremhævet, ligger i min Valgkreds — jeg tør ikke have nogen Mening om, hvorvidt Opførelsen af Anstalten paa denne Plads i nogen Maade vil blive til Fordel for Egnens Befolkning —, men naar jeg gør det, er det, fordi jeg kender denne Plads ud og ind, og det er min personlige Overbevisning — og denne min Overbevisning er til fulde bleven bestyrket ved de sagkyndiges enstemmige Udtalelser —, at denne Plads er noget nær Idealet af, hvad der kan ønskes i Retning af Bygge-

grund for det omtalte Hospital. Og jeg vil slutte disse Bemærkninger med at sige til det eventuelle Udvalg, at jeg haaber, at dette i Betragtning af Sagens store Vigtighed vil tage alle de foreliggende Forhold under alvorlig Overvejelse. Jeg venter som noget selvfølgelig, at Udvalget grundigt vil undersøge de Pladser, der her er Tale om, inden det træffer en endelig Indstilling om, hvor Anstalten skal lægges. Jeg haaber, at Udvalget ikke vil glemme, at medens Forbindelsesforholdene kunne forandres meget i Løbet af faa Aar, vil den Anstalt, der her er Tale om at opføre, desværre sikkert komme til at huse flere Hundrede af vort Samfunds mest ulykkelige syge i mange Aar, og de Naturforhold, som omgive den Plads, hvor Anstalten kommer til at ligge, ville ikke, saaledes som Forbindelsesforholdene, være undergivne Forandring, de ville vedblive at bestaa. Og ere disse Naturforhold ikklædte Naturskønhed, saa vil denne Dag efter Dag og Aar efter Aar være til Glæde og Adspredelse for alle de syge, som ikke ere helt uimodtagelige for Indtryk udefra. Naar Samfundet nu anvender over 3 Mill. Kr. for at skaffe disse ulykkelige syge den bedst mulige Pleje, maa det første og det største, ja, jeg kunde fristes til at sige det eneste Hensyn, der bør være bestemmende, være Hensynet til de syge, og alle de andre Hensyn maa her træde tilbage. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at det vilde være behageligt for Anstaltens overordnede Embedsmænd, ja, maaske for de fleste, som faa med Anstaltens Opførelse eller Ledelse at gøre, at den kom til at ligge nær ved et Hovedcentrum eller i alt Fald nær ved en Hovedaare, men disse personlige Ønsker, for saa vidt saadanne kunne være til Stede, bør træde tilbage for Samfundets Interesser, og Samfundets Interesser ere i dette Tilfælde ene og alene Hensynet til de syge. Vi bygge Anstalten for de syge og ikke for de sunde.

K. Pedersen: Ogsaa jeg vil udtale min Glæde over dette Lovforslag, som endelig er forelagt. Det er ikke kommet for tidligt, men derom skal jeg ikke udtale mig, nu ligger det paa Tingets Bord, og lad os saa se, om vi kunne enes om hurtigst muligt at gøre dette Forslag til Lov, endog i denne Samling. Thi mange ere de Familier her i dette Land, som med Længsel se hen til, at dette Hospital kan blive opført. Om nu de omtrent 3 Mill. Kr., der her er Tale om at anvende,